

2 aprilie – 8 aprilie

Căderea în păcat

Textul de memorat: „Vrăjmășie voi pune între tine și femeie, între sămânța ta și sămânța ei. Aceasta îți va zdrobi capul și tu îi vei zdrobi călcâiul.” (Geneza 3:15)

Împreună cu tot ce Dumnezeu le-a dat primilor noștri părinți în Eden a fost și avertizarea: „Poți să mănânci, după plăcere, din orice pom din grădină, dar din pomul cunoștinței binelui și răului să nu mănânci, căci, în ziua în care vei mânca din el, vei muri negreșit” (Geneza 2:16,17). Această avertizare de a nu mânca din pomul cunoștinței binelui și răului (Geneza 2:16,17) ne arată că, deși aveau să cunoască binele, Adam și Eva nu aveau să cunoască răul.

Cu siguranță putem înțelege de ce, nu-i așa?

De asemenea, și amenințarea cu moartea, care a însoțit avertizarea privind neascultarea (Geneza 2:17), avea să se adeverească: ei aveau să moară (Geneza 3:19). Nu doar că le-a fost interzis să mănânce din pom, dar au și fost alungați din Grădina Edenului (Geneza 3:24) și astfel nu au mai avut acces la ceea ce le-ar fi putut oferi viața veșnică lor, acum niște păcătoși (Geneza 3:22).

Totuși, în toată această tragedie, vine și o speranță, care se găsește în Geneza 3:15, numită Protoevanghelia sau „prima făgăduință a Evangheliei”. Da, acest verset conține prima promisiune a Evangheliei care apare în Biblie, este prima dată când oamenilor li se spune că, în ciuda căderii, Dumnezeu a creat o cale de scăpare pentru noi toți.

Duminică, 3 aprilie – Șarpele

1. Cine este șarpele și cum o înșală pe Eva? Geneza 3:1,2; 2 Corinteni 11:3; Apocalipsa 12:7-9

Textul începe cu „șarpele”. Sintaxa frazei sugerează o accentuare: cuvântul „șarpele” este primul cuvânt din frază și este articulat cu articolul hotărât, indicând că este o figură bine cunoscută, ca și când cititorul ar trebui să știe deja cine este el. Realitatea acestei ființe este deci afirmată din primul cuvânt al capitolului.

Desigur, Scriptura îl indică pe șarpe drept vrăjmașul lui Dumnezeu (Isaia 27:1) și explicit îl numește „Diavolul și Satana” (Apocalipsa 12:9). În același fel, în Orientul Apropiat antic, șarpele era personificarea puterii răului.

„Pentru a-și aduce la îndeplinire lucrarea fără să fie văzut, Satana a ales să folosească șarpele ca medium - o travestire bine adaptată scopului său de a înșela. Șarpele era pe atunci una dintre cele mai înțelepte și mai frumoase creaturi de pe pământ. Avea aripi și, când zbura, era o apariție scânteietoare orbitoare, având culoarea și strălucirea aurului trecut prin foc” (Ellen G. White, *Patriarhi și profeți*, p. 53).

Atunci când se referă la Diavol, indiferent de forma în care acesta apare, Biblia nu folosește doar simple metafore. În Scriptură, Satana este prezentat ca o ființă reală, propriu-zisă, nu doar ca un simbol retoric sau ca un principiu abstract care ar descrie răul sau latura întunecată a omenirii.

Șarpele nu se prezintă singur ca dușman al lui Dumnezeu. Dimpotrivă, el face referire la cuvintele lui Dumnezeu, pe care le repetă și pare să le susțină. Cu alte cuvinte, chiar de la început, vedem că lui Satana îi place să-L citeze pe Dumnezeu și, după cum vom vedea mai târziu, citează până și din Cuvântul lui Dumnezeu (Matei 4:6).

Să observăm că șarpele nu se contrazice imediat cu femeia, ci îi pune o întrebare care implică faptul că el crede cele spuse de Domnul. La urma urmei, el a întrebat: „Oare a zis Dumnezeu [...]?” (Geneza 3:1). Astfel, chiar de la început putem vedea cât de șireată și înșelătoare era această ființă. Și, după cum vom vedea, șiretlicul șarpelui a mai și funcționat.

Dacă Satana a înșelat-o pe Eva într-un mediu fără păcat, cu cât mai vulnerabili suntem noi în fața informațiilor false, în special în vreme de criză? Care este cea mai bună apărare a noastră în fața știrilor neadevărate?

Luni, 4 aprilie – Fructul interzis

2. Citește Geneza 2:16,17 și Geneza 3:1-6 (vezi și Ioan 8:44) și compară cuvintele din porunca lui Dumnezeu cu cele ale șarpelui adresate femeii. Care sunt diferențele dintre cele două formulări și ce înseamnă ele?

Să observăm asemănările dintre conversația lui Dumnezeu cu Adam (Geneza 2:16,17) și conversația Evei cu șarpele. Este ca și cum șarpele i-a luat acum locul lui Dumnezeu și știe chiar mai bine decât Dumnezeu. La început, el doar pune o întrebare, sugerând că femeia, poate, l-a înțeles greșit pe Dumnezeu. Dar apoi Satana pune la îndoială în mod fățiș intențiile lui Dumnezeu și chiar Îl contrazice.

Atacul lui Satana are în vedere două elemente: moartea și cunoașterea binelui și a răului. În timp ce Dumnezeu afirmase în mod clar și accentuat că moartea lor avea să fie sigură (Geneza 2:17), Satana a spus că, dimpotrivă, ei nu aveau să moară, sugerând nimic altceva decât că oamenii erau nemuritori (Geneza 3:4). În timp ce Dumnezeu îi interzisese lui Adam să mănânce din fructul pomului (Geneza 2:17), Satana i-a încurajat să-l mănânce, fiindcă, mâncând din el, aveau să fie ca Dumnezeu (Geneza 3:5).

Cele două argumente ale lui Satana - nemurirea și faptul de a fi ca Dumnezeu - au convins-o pe Eva să mănânce din fruct. Este tulburător faptul că, imediat ce a decis să nu asculte de Dumnezeu și să mănânce fructul oprit, femeia s-a comportat de parcă Dumnezeu nu mai era prezent și ea Îi luase locul. Textul biblic face aluzie la această schimbare la nivelul personalității. Eva folosește limbajul lui Dumnezeu - modul în care ea evaluează fructul oprit: „a văzut că [...] era bun” (Geneza 3:6) ne reamintește de modul în care Și-a evaluat Dumnezeu creația: „a văzut că era [...] bună” (Geneza 1:4 etc.).

Cele două ispite, de a fi nemuritor și de a fi ca Dumnezeu, se află la baza ideii de nemurire din religiile antice ale Egiptului și Greciei. Dorința după nemurire, despre care se credea că era un atribut divin, i-a împins pe oameni să caute și statutul divin pentru ca (sperau ei) să dobândească nemurirea. Acest mod de gândire s-a furișat și în culturile iudeocreștine și a dat naștere credinței în nemurirea sufletului, care există până astăzi în multe biserici.

Gândește-te la toate credințele care sunt în lume astăzi și care învață că în fiecare din noi există ceva nemuritor propriu naturii noastre. În ce mod viziunea noastră despre natura umană și despre starea morților ne ferește de această înșelătorie periculoasă?

Mărti, 5 aprilie – „S-au ascuns de Fața Domnului”

3. De ce Adam și Eva au simțit nevoia să se ascundă de Domnul? De ce a întrebat Dumnezeu: „Unde ești?” Cum au încercat Adam și Eva să-și justifice comportamentul? Geneza 3:7-13

După ce au păcătuit, Adam și Eva s-au simțit goi fiindcă și-au pierdut veșmântul de slavă, care reflecta prezența lui Dumnezeu (vezi Psalmii 8:5; compară cu Psalmii 104:1,2). Chipul lui Dumnezeu din om fusese afectat de păcat. Verbul „a face” din formularea „și-au făcut șorțuri din ele” (Geneza 3:7) fusese folosit până atunci doar în dreptul lui Dumnezeu, Creatorul (Geneza 1:7,16,25 etc.). Este ca și cum ei Îi luaseră locul Creatorului atunci când încercaseră să-și acopere păcatul, un act pe care Pavel îl condamnă drept neprihănire prin fapte (Galateni 2:16).

Când S-a apropiat, Dumnezeu i-a pus omului întrebarea retorică: „Unde ești?” (Geneza 3:9), același gen de întrebare pe care avea să i-o adreseze lui Cain (Geneza 4:9). Bineînțeles, Dumnezeu știa răspunsurile la aceste întrebări. El le formulase pentru binele celor vinovați, ca să-i ajute să-și dea seama ce făcuseră și în același timp să-i conducă totuși la pocăință și mântuire. Chiar din clipa în care oamenii au păcătuit, Dumnezeu acționa în vederea salvării și răscumpărării lor.

De fapt, întreaga scenă reflectă ideea de judecată de cercetare, care începe cu judecătorul care îl interoghează pe acuzat (Geneza 3:9) ca să-l pregătească pentru sentință (Geneza 3:14-19). Însă El acționează așa și cu scopul de a da naștere la pocăință, care, în cele din urmă, va duce la mântuire (Geneza 3:15). Acesta este un laitmotiv, un element care se regăsește în toată Biblia.

La început, după cum se întâmplă atât de des printre păcătoși, Adam și Eva încearcă să scape de acuzație, dând vina pe alții. La întrebarea lui Dumnezeu, Adam a răspuns că femeia pe care El i-o dăduse (Geneza 3:12), ea l-a determinat să facă ce a făcut. Era vina ei (și, implicit, și a lui Dumnezeu), nu a lui. Eva răspunde că șarpele a înșelat-o. Verbul ebraic *naša'*, „a amăgi” (din Geneza 3:13) înseamnă a le da oamenilor false speranțe și a-i face să creadă că fac ce trebuie (2 Împărați 19:10; Isaia 37:10; Ieremia 49:16). Adam dă vina pe femeie, spunând că ea i-a dat fructul (e un adevăr aici) și Eva dă vina pe șarpe, spunând că el a amăgit-o (și aici este un adevăr). Dar, în final, amândoi sunt vinovați.

Să dea vina pe altcineva pentru ce au făcut?! De ce este atât de ușor și pentru noi să cădem în aceeași capcană?

Miercuri, 6 aprilie – Soarta șarpelui

4. Citește Geneza 3:15. Ce i-a promis Domnul șarpelui și ce speranță se întrevade în versetul acesta?

Dumnezeu Își începe judecata cu șarpele, pentru că el este cel care a început întreaga dramă. În același timp, șarpele este singura ființă blestemată în acest episod.

Ajungem aici la un fel de răsturnare a procesului de creație. În timp ce creația a dus la viață, la evaluarea că lucrurile create sunt bune și la binecuvântări, judecata duce la moarte, la rău și la blesteme - dar și la speranță și la perspectiva salvării. Alături de sumbra imagine a șarpelui zdrobit care mănâncă țărână (Geneza 3:14) strălucește speranța salvării pentru omenire, care apare în forma unei profeții. Dinainte chiar de condamnarea lui Adam și a Evei, care va urma, Domnul le dă speranța răscumpărării (Geneza 3:15). Da, au păcătuit; da, vor suferi din cauza păcatului lor și, da, vor și muri tot din cauza păcatului lor. Dar, în ciuda tuturor acestor lucruri, există speranța supremă, speranța mântuirii.

5. Cum este dezvăluit în textele următoare planul de mântuire, împreună cu marea luptă? Compară Geneza 3:15 cu Romani 16:20; Evrei 2:14 și Apocalipsa 12:17.

Să observăm asemănările dintre Geneza 3:15 și Apocalipsa 12:17 - balaurul (șarpele), mâniat (vrăjmășie); sămânța; femeia din Eden și femeia din Apocalipsa 12:17. Bătălia (marea luptă), care s-a mutat în Eden odată cu căderea în păcat, va continua până la sfârșitul timpului. Totuși, promisiunea că Satana va fi înfrânt a fost deja făcută în Eden, prin zdrobirea capului șarpelui - o temă mai clar prezentată în Apocalipsa, care descrie dispariția lui pentru totdeauna (Apocalipsa 20:10). Cu alte cuvinte, încă de la început, omenirii i s-a dat speranța că va exista o cale de scăpare din tot haosul cumplit care s-a instalat odată cu cunoașterea răului, o speranță pe care o putem nutri cu toții chiar acum.

De ce este mângâietor să vedem că încă din Eden, de acolo de unde au început pe pământ păcatul și răul, Domnul a început să-și dezvăluie planul de mântuire?

Joi, 7 aprilie – Destinul omului

6. Ce li s-a întâmplat lui Adam și Evei ca urmare a căderii în păcat? Geneza 3:15-24

În timp ce sentința lui Dumnezeu în dreptul șarpelui este clar identificată ca blestem (Geneza 3:14), judecata Sa în dreptul femeii și al bărbatului nu este așa. Singura dată când este folosit din nou, cuvântul „blestemat” se aplică doar pământului (Geneza 3:17). Altfel spus, Dumnezeu avea alte planuri pentru bărbat și femeie, spre deosebire de cele pentru șarpe. Lor li s-a oferit o speranță, neofertă și șarpelui.

Fiindcă păcatul femeii s-a datorat asocierii ei cu șarpele, judecata lui Dumnezeu în dreptul ei a fost asociată cu judecata din dreptul șarpelui. Pe lângă faptul că cele două sentințe sunt una după alta, asemănările dintre cele două profeții arată clar că profeția cu privire la femeie, din Geneza 3:16, trebuie citită în legătură cu profeția mesianică din Geneza 3:15. Judecata lui Dumnezeu în dreptul femeii, inclusiv nașterea de copii, ar trebui deci înțeleasă din perspectiva pozitivă a mântuirii (compară cu 1 Timotei 2:14,15).

Fiindcă bărbatul a păcătuit din cauză că a ascultat de femeie în loc să asculte de Dumnezeu, este blestemat pământul din care a fost făcut (Geneza 3:17). Drept urmare, bărbatul va trebui să muncească din greu (Geneza 3:17-19) și apoi se va „întoarce” în pământul de unde a venit (Geneza 3:19), un lucru care nu ar fi trebuit să se întâmple niciodată și care nu a făcut niciodată parte din planul lui Dumnezeu.

Este plin de semnificație faptul că, dată fiind această perspectivă a morții lipsite de speranță, Adam se întoarce ulterior la femeie, unde vede speranță de viață prin capacitatea ei de a da naștere la copii (Geneza 3:20). Cu alte cuvinte, chiar în sentința de moarte, el vede speranță de viață.

De la bun început, ca orice părinte iubitor, Dumnezeu intenționase doar binele pentru ei, nu răul. Dar acum, că ei cunoșteau răul, Dumnezeu avea să facă tot posibilul să-i salveze din el. Astfel, chiar și în mijlocul acestor judecăți, nu s-au năruit toate speranțele pentru primii noștri părinți, în ciuda neascultării lor față de Dumnezeu, deși - tocmai pentru că trăiau cu adevărat în paradis - nu ar fi avut niciun motiv să se îndoiască de Dumnezeu, de cuvintele sau de dragostea Lui pentru ei.

Deși avem tendința să considerăm că, în sine, „cunoașterea” este bună, de ce nu este întotdeauna așa? De ce este mai bine pentru noi să nu cunoaștem unele lucruri? Se aplică această idee și în contextul pandemiei actuale?

Vineri, 8 aprilie – Un gând de încheiere

De observat legătura dintre „pomul vieții” și „pomul cunoștinței binelui și răului”. Relația aceasta este deja sugerată prin faptul că amândoi sunt așezați în „mijlocul grădinii” (Geneza 2:9). Dar între acești pomi există ceva mai mult

cunoștinței binelui și răului, pentru că n-au ascultat de Dumnezeu, oamenii au pierdut accesul la pomul vieții și nu au putut trăi veșnic, cel puțin nu în starea lor de păcătoși. Această conexiune evidențiază un principiu profund. Alegerile morale și spirituale au un impact asupra vieții biologice, după cum l-a învățat Solomon pe fiul lui: „Nu uita învățăturile mele și păstrează în inima ta sfaturile mele! Căci ele îți vor lungi zilele și anii vieții tale și-ți vor aduce multă pace” (Proverbele 3:1,2). Această legătură re apare în cazul Ierusalimului ceresc din viitor, unde doar pomul vieții va exista „în mijlocul pieții cetății” (Apocalipsa 22:2).

„Atunci când a creat-o pe Eva, Dumnezeu a intenționat ca ea să nu îi fie nici superioară, nici inferioară bărbatului, ci în toate privințele să fie egala lui. Dar, după păcatul Evei, întrucât ea a fost prima care a păcătuit, Domnul i-a spus că Adam avea să stăpânească peste ea. Eva urma să se supună soțului ei, și aspectul acesta făcea parte din blestem. În multe cazuri, blestemul a făcut ca soarta femeii să fie amarnică și viața să-i fie o povară. Bărbatul a abuzat în multe privințe de superioritatea dată de Dumnezeu, exercitându-și puterea în mod arbitrar” (Ellen G. White, *Mărturii pentru biserică*, vol. 3, p. 484).

STUDIUL LA RÂND – BIBLIA ȘI CARTEA EVANGHELIZARE

Biblia: Exodul 23-29

1. Ce a promis Domnul că va trimite înaintea evreilor pentru a-i izgoni pe canaaniti?

- *Studii* -

2. Cine urma să îi dea lui Moise tablele Legii?
3. Care din perdelele cortului avea pe ea heruvimi?
4. Ce culoare aveau rodiile mantiei de sub efod?

Evanghelizare, Secțiunea 18, subcapitolul „Interpretările greșite cu privire la Trinitate”

5. Ce fel de viață era în Domnul Hristos?